
KAPITOLA I
Svátek Imbolc

Anaid pokojně spala s rozhozenýma rukama a nijak jí nevadilo světlo, pronikající okenicemi dovnitř.

Okolo ní, v pokoji s vysokým stropem a stěnami, které už tisíckrát obílili vápnem, vládla atmosféra, jaká předchází sezónnímu stěhování. Hromady šatstva, rozházené knihy, řada bot, všechno připravené, aby to složily do obrovského kufru, který doposud prázdný čekal v nohách postele, až na něj dojde.

Do pokoje tiše vešla Selene s rozčuchanými vlasy a s šálkem horké kávy v ruce. Za ní vstoupila jakási postava ve vlněném kabátě. Matka se s šibalským výrazem naklonila nad Anaid a lehce jí foukla do ucha.

„Dobré jitro.“

Anaid se ze spaní pleskla po uchu a Selene se usmála. Byla to jejich obvyklá hra.

Znovu jí jemně foukla na ušní boltec, takže se její dcera prudkým pohybem převrátila a odkryla se. Zahleděla se na ni se směsí melancholie a pýchy. Její malá holčička vyrostla příliš rychle. Takhle ve spánku, se špičkami prstů na pootevřených

rtech, si dosud zachovávala vzhled bezmocného děvčátka; ale ty nekonečně dlouhé nohy, zaoblené boky, křivka prsů, která se pohybovala v rytmu jejího dechu, a ona hebká, pružná a svěží pleť patřily tělu mladé ženy.

Selene pošeptala Anaid do ucha:

„Probud' se, spící krasavice.“

„Nech mě být,“ byla jediná odpověď. „Nejsem tady.“

A aby to potvrdila, zakryla si hlavu severskou příkrývkou.

Matka na ni však dál dotírala jako obvykle.

„Přišel tě probudit tvůj princ.“

„Jdi do brdiček.“

Teď už ji Selene nelítostně polechtala a ukazováčkem naznačila mlčící postavě, aby šla blíž.

„Připrav se,“ ohlásila Selene. „Dostaneš políbení z lásky.“

Na Anaidině tváři spočinuly čísi laškovné rty a hubičkovaly ji na bradě, na nose a na tvářích; právě ve chvíli, kdy se přiblížily k ústům, otevřela Anaid oči a s výrazem upřímné radosti byla jedním skokem na nohou.

„Clodie!!!“

Ona něžná vetřelkyně opravdu nebyl nikdo jiný než její sicilská přítelkyně Clodie, milá, společenská, se slabostí pro kluky a diskotéky. Patnáctiletá stejně jako ona. Čarodějka Omar stejně jako ona. Dívka z klanu delfína, která jí vděčila za svůj život. Společně zažily nesmírné nebezpečí, tenkrát v Taormině, pod lávou z Etny, když byly obě v rukou Salmy, čarodějky Odiš.

Selene se ohleduplně vzdálila a nechala je o samotě, aby se objímaly a radovaly, že jsou zase spolu.

O kufř se postarají až potom.

Anaid se ještě nevzpamatovala z překvapení.

„Selene mi tvrdila, že nemůžeš přijet.“

„A přijít o tvou první oslavu narozenin? Leda bych byla blázen.“

„Říkala, že máš spoustu učení,“ zamumlala Anaid a předváděla Clodii své nové šatstvo.

Clodie její nákupy obdivovala, a zvláště ji nadchla jedna krátká sukně.

„Byla to vynikající výmluva; nemusela jsem na zkoušku z matiky. Jsi prostě zlato, Anaid. A tahle sukně je úžasná, hned si ji vyzkouším.“

V mžiku si svlékla kalhoty.

„Takže jsi přijela jen proto, abys nemusela na nějakou pitomou zkoušku a aby ses producírovala v mém oblečení.“

„No jistě... Nebo sis snad myslela, že jedu na tvůj večírek, protože jsem tvoje kamarádka?“

„A kdo podřízne králíka a bude číst z jeho útroby?“

„Já, samozřejmě. Ale to až potom.“

„Po čem?“

„Potom, co si vyzkouším všechny tvé *super fashion* modely a dám ti poslední lekci z líčení. Jak chceš někoho sbalit s takovouhle vizáží?“

„Zrovna jsem se probudila...“

„Právě. Když čerstvě probuzená vypadáš ospale, jak budeš vypadat o půlnoci?“

„Jsi nemožná!“

„Pojď sem, ať ti namaluju oční linky.“

„Napřed pojď ty sem, já ti něco ukážu.“

Anaid otevřela okno dokořán; studený pyrenejský vzduch

vtrhl dovnitř jako smršť a přinesl s sebou přepršku spadaneho listí a prachu. Clodie se z něj rozkašlala.

„To je terorismus! Nemůžeš otvírat okno té vaší horské lednice na Siciliánku se středomořskou krví.“

„Mlč a dívej se.“

Anaid ukázala na velkolepé hřebeny Pyrenejí s bíle zbarvenými vrcholy. Několik vteřin, během nichž se ozývalo jen praskání větví zmítaných větrem, obě pozorovaly krajinu. Clodie však nevydržela mlčet déle než půl vteřiny.

„Vypadá to jako pohlednice. Mražená pohlednice.“

„Ssssst.“

„Tamto bílé... není to sníh?“

„No ovšem.“

„To je děs! Takhle blízko!“

„Je krásný. Podívej, jak se třpytí.“

Clodie, jektající zimou, okno zavřela a podívala se na Anaid.

„Teď už chápu, proč je tvoje matka tak zachovalá... V takovéhle zimě by byl asi každý.“

A obě se vrhly na postel a začaly se prát o modré tričko.

Selene, ještě rozčuchaná a ospalá, se vrátila do útulné kuchyně svého domu v Urtu, postavila na sporák další konvici na kávu a přidala ještě jeden talíř na stůl přikrytý žlutým voskovaným plátnem, kde v tu chvíli snídaly Valerie, Karen a Elena.

Všechny tři dorazily překvapivě současně, a ta snídaně svým způsobem představovala opětovné shledání a rozloučení.

Karen, která jako venkovská lékařka znala úzké pyrenejské silnice jako svou dlaň, vyzvedla na nádraží v Jace Valerii,

bioložku a velkou matku delfíního klanu, a její dceru Clodii. Obě sicilské čarodějky se tak připojily k večírku na rozloučenou, který Anaid a Selene ten den pořádaly, než odjedou.

„Tumáš, ochutnej tenhle piškot s piniovými oříšky, je čerstvě upečený,“ sváděla Valerii zavalitá Elena, knihovnice, která byla se svými osmi syny a mnoha kily navíc zavedenou zákaznicí místního pekařství.

Valerie, vyhládlá po dlouhé cestě, si lačně olizovala prsty obalené cukrem.

„Kdybys mi už dřív řekla, že u vás pečete takovéhle lahůdky, Clodie a já bychom sem jezdily častěji.“

Selene se na ni usmála, s nechutí si uždibla piniový oříšek, usrkla kávy, zachvěla se a posadila se vedle Karen, své nejlepší přítelkyně, která si nejspíš díky profesionální deformaci troufla jediným rychlým pohledem určit její diagnózu.

„Máš strach.“

Selene nejistě přikývla. Valerie, sršící energií, jí pevně stiskla ruku.

„Počítej s námi.“

Selene vzdychla.

„Nikdo nesmí vědět, kde budeme. Dokonce ani vy ne.“

„Kdy odjíte?“

„Zítرا ráno.“

„Anaid už to ví?“

Selene mlaskla jazykem.

„Snažím se, aby toho příliš nevěděla. Je ještě příliš mladá, může si myslet, že naše situace není zoufalá, že se jedná o pouhé dobrodružství, o kterém může vyprávět kamarádům. To by byl malér.“

Nikdo nezpochybnil, že Selenina situace zoufalá je, Elena však namítla:

„Anaid je na svůj věk velice vyspělá.“

„Sama jsi to řekla, na svůj věk. Kdykoliv může zareagovat jako to, co je, jako patnáctiletá,“ odpověděla Selene.

„Chceš říct, že ještě není připravená na to, aby zacházela s žezlem moci?“

Selene překvapilo, jak je Karen bláhová.

„Ovšem že není. Byla zasvěcená teprve před pár týdny. A že je čarodějka, ví jen několik měsíců...“

To byla pravda. Za krátkou dobu se toho stalo příliš mnoho. Před rokem smrt Demeter, velké matky a Anaidiny babičky, rukama čarodějek Odiš. Několik měsíců nato zmizení rudovlasé Selene. Její hledání, přeměna Anaid v čarodějku, její zasvěcení a potom velké odhalení: Ne její matka Selene, ale ona, Anaid, byla vyvolená z proroctví, s vlasy v jednom ohni a s nesmírnými schopnostmi, na kterou čarodějky Odiš i Omar čekaly dlouhá tisíciletí, aby s konečnou platností zvrátila vázky jejich boje.

Teprve před několika týdny došlo k velké konjunkci planet, ohlašující začátek vlády vyvolené. A Anaid se svým žezlem moci, které vyvstalo z hlubin země, musela utíkat, skrývat se a sbírat síly, dokud nebude schopná ho uvážlivě třímat. Pak se teprve bude moci pustit do obtížného úkolu, který prorokovaly staré knihy: vyhledat čarodějky Odiš, nesmrtelné, krvelačné a od pradávna nepřítelkyně Omar, jejichž novorozeňatům a mladým dívkám vysávaly krev, aby samy byly věčně mladé a krásné, a tak s konečnou platností nastolit mír.

Karen cítila k Anaid hluboký obdiv.

„Jenže Anaid se za tak krátkou dobu dokázala naučit všechno, co se jiná čarodějka učí celý život. Která z nás by byla schopná provést létací kouzlo, i když to nikdy předtím nezkoušela? Kdo by se dokázal přeměnit v delfína a brázdit moře, ponořit se v podobě kapra do ledového jezera a s okřídlenými pažemi a orlím perím přeletět Apeniny a Alpy?“

Všechny tři ženy mlčky přikývly. Valerie ještě dodala:

„A osedlala si slunce, přemohla Salmu a pak se s tebou vrátila z přízračného světa. Anaid je velice mocná.“

Selene to přiznala.

„To je pravda, má větší schopnosti než my. Nadarmo není vyvolená z proroctví.“

„Možná už je připravená,“ odvětila se Karen.

Selene to přesvědčeně odmítla.

„Ještě ne dost.“

„Co ještě se má naučit?“

Selene znovu mlaskla jazykem.

„Nejde o to, aby se něco učila, aby si vštěpovala další znalosti nebo se cvičila v technice. Jde o to, aby našla rovnováhu mezi svou myslí, tělem a schopnostmi. Anaid ještě roste, ještě poznává sama sebe a nemá sama sebe dostatečně ráda.“

„Je skvělá.“

„Inteligentní.“

„A ví si rady.“

Selene zakroutila hlavou.

„Vyrostla příliš rychle. Opustila jsem ji jako ošklivé káčátko a teď už je z ní labuť a umí létat, ale ještě se neumí orientovat v bouři a...“ vzdychla, „nezná Cestu Om.“

Při pouhé zmínce toho jména všechny zamrazilo.